

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-673/26
29.05.2026. године
Крагујевац

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Наташе Петровић, председника већа и судија Данијеле Савић и Оливере Павловић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Дом здравља ..., ..., кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Милева Вуковић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку 17П-467/24 од 26.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Чачку 17П-467/24 од 26.01.2026. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом 1. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде штете исплати појединачне износе ближе наведене овим ставом изреке, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 275.503,00 динара, са затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Против првостепене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23) и у границама жалбених навода, Апелациони суд је утврдио да жалба тужене није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, о којима Апелациони суд води рачуна по службеној дужности. Неосновано се жалбом указује на постојање битне повреде одредбе парничног поступка из тачке 9. члана 374. став 2. ЗПП истицањем да тужиоца у поступку није заступало Државно правобранилаштво и да је тужба, поднета

од стране неовлашћеног лица – пуномоћника адвоката, морала бити одбачена. Ово из разлога што је одредбом члана 91. став 2. ЗПП прописано да је суд дужан да у току целог поступка пази да ли је лице које се појављује као пуномоћник овлашћено за заступање као и да ће суд, ако утврди да лице, које се појављује као пуномоћник није овлашћено за предузимање одређене радње, укинути парничне радње које је то лице предузело, ако те радње странка није накнадно одобрила. Из наведене законске одредбе произлази да парнична радња предузета од неовлашћеног лица, може бити накнадно одобрена изјавом овлашћеног пуномоћника странке, чиме се отклања пропуст лица без овлашћења да достави пуномоћје и пропуст суда да то санкционише. У конкретном случају тужбу у овој правној ствари је, у име тужиоца поднела Анка Вилотијевић, адвокат у ..., у прилог које је достављено пуномоћје за наведеног адвоката издато од директора тужиоца. Пре одржаног припремног рочишта, Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву је, поднеском од 21.09.2021. године обавестило суд да је сагласно са свим, до тада предузетим радњама од стране пуномоћника адвоката, након чега је суду достављено овлашћење издато од стране Државног правобранилаштва којим се овлашћује Др. ББ (директор тужиоца) за заступање у предмету П-5430/21, као и пуномоћје издато од стране овлашћеног лица адвокату Анки Вилотијевић из Дакле, како је накнадном изјавом овлашћеног заступника тужиоца отклоњен учињени пропуст у погледу овлашћења за заступање, при чему су одобрене и претходно предузете радње, то су жалбени наводи којима се указује на постојање наведене битне повреде поступка, неосновани.

Неосновано се жалбом истиче да је побијана пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, правноснажном пресудом Основног суда у Ивањици К.бр.174/18 од 18.03.2019. године, тужена је оглашена кривом за кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 2. у вези става 1. КЗ, које је извршила у периоду од 01.01.2011. године до 31.05.2015. године, као одговорно лице – благајник у Дому Здравља ..., у намери да себи прибави противправну имовинску корист, присвојивши новац у износу од 1.420.757,00 динара, који јој је био поверен, тако што је од корисника услуга стационара Дом здравља ..., који је до 30.06.2014. године пословао у оквиру здравственог центра „Др ВВ“ ..., а од 01.07.2014. године самостално, вршила авансну наплату услуга на месечном нивоу, при чему је сваком кориснику који је новац уплатио благајни, издавала авансни рачун, након чега један део авансних рачуна и примљених новчаних средстава није евидентирала у благајни, нити је новац наплаћен по тим рачунима уплатила на рачун ЗЦ „Др ВВ“ у периоду од 01.01.2011. године до 30.06.2014. године, односно Дома здравља ... у периоду од 01.07.2014. године до 31.05.2015. године, већ је та новчана средства присвојила за себе, па је на описани начин у току 2011. године противправно присвојила износ од 76.520,00 динара, у току 2012. године износ од 350.727,00 динара, у току 2013. године износ од 503.370,00 динара, у току 2014. године износ од 198.135,00 динара и у току 2015. године износ од 292.005,00 динара. Статусном променом – поделом уз оснивање, ЗЦ „Др ВВ“ је престао да постоји, а основане су здравствене установе: Општа болница ..., Дом здравља ..., Дом здравља ... и Дом здравља Деобним билансом од 17.06.2013. године, извршена је подела целокупне имовине наведене здравствене установе, а Министарство финансија, пореска управа је утврдила процентуално учешће сваке новоосноване здравствене установе у укупном капиталу правног претходника, и то:

Дом здравља ... са седиштем у ... – 6,06%, Дом здравља ... 6,89%, Дом здравља ... – 10,05% и Општа болница ... – 77%. Вештачењем од стране вештака економске струке, утврђено је да је, према уделу у капиталу његовог правног претходника у износу од 6,06%, тужилац претрпео штету у износу од 531.443,93 динара, и то за 2011. годину у износу од 4.637,11 динара (6,06% од 76.520,00 динара), за 2012. годину у износу од 21.254,06 динара (6,06% од 350.727,00 динара), за 2013. годину износ од 30.504,22 динара (6,06% од 503.370,00 динара), за период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године износ од 973,04 динара (6,06% од 16.065,00 динара), за период од 01.07.2014. године до 31.12.2014. године износ од 182.070,00 динара и за 2015. годину износ од 292.005,00 динара.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања, правилно је по оцени Апелационог суда првостепени суд поступио кад је применом одредаба материјалног права на које се у образложењу пресуде позвао тужбени захтев тужиоца усвојио и одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Жалбени наводи да тужилац није пружио доказе да је тужена присвојила новац у тужбом потраживаном износу, јер је вештачење обављено на основу документације у спису предмета, при чему у прилогу налаза и мишљења нису достављени рачуни са потписом тужене, као и да је у погледу материјалне одговорности парнични поступак шири од кривичног, на шта указује и чињеница да је у кривичном поступку, у коме је тужена оглашена кривом, оштећени, сада тужилац упућен на парницу да докаже обим штете, а што он није учинио, оцењени су као неосновани.

Наиме, одредбом члана 163. став 1. Закона о раду (Службени гласник РС“ број 24/05, и др.) је прописано да је запослени одговоран за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом проузроковао послодавцу, у складу са законом. Одредбом члана 13. Закона о парничном поступку је прописано да је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Смисао наведене одредбе члана 13. Закона о парничном поступку је у томе да се обезбеди ауторитет осуђујућој пресуди кривичног суда и спречи могућност доношења контрадикторних одлука које угрожавају правну сигурност, као и да се обезбеди остваривање економичности. До примене правила о везаности парничног суда правноснажном пресудом кривичног суда којом је оптужени оглашен кривим долази у ситуацијама када се у парници покренутој против учиниоца кривичног дела одлучује о грађанско-правним последицама које су настале из једног животног догађаја поводом кога је раније вођен кривични поступак у коме је тужени оглашен кривим. Када су у питању правноснажне осуђујуће пресуде кривичног суда, парнични суд везан је констатацијама кривичног суда уколико се оне односе на сама обележја конкретног кривичног дела. С тога је у парници за накнаду штете проузроковане једним догађајем, парнични суд везан за констатације кривичног суда у погледу проузроковања штете, али само уколико је штета битан елемент кривичног дела. У конкретном случају, штетна радња и њена последица представљају биће кривичног дела, за које је тужена правноснажном пресудом кривичног суда оглашена одговорном. По овој пресуди, тужена је у периоду од 01.01.2011. године до 31.05.2015. године противправно присвојила 1.420.757,00 динара, који новац, сагласно уделу у капиталу правног претходника (у укупном износу од 531.443,93 динара) припада тужиоцу, па се тужиочева материјална ситуација доводи у стање у коме би се налазила да није било штетне радње тужене налагањем исплате противправно присвојеног износа. Како

штетна радња, односно противправно присвајање износа од 1.420.757,00 динара, представља биће кривичног дела за које је тужена оглашена кривом, то је парнични суд, сагласно одредби члана 13. ЗПП везан за одлуку кривичног суда у погледу проузроковања штете у износу утврђеном наведеном одлуком. При томе, супротно наводима жалбе вештак економске струке је правилно, на основу расположиве документације, постојеће у спису предмета извршио обрачун штете коју је тужилац претрпео, сагласно уделу у капиталу његовог правног претходника, док су авансни рачуни на које жалба указује били предмет разматрања и оцене у кривичном поступку, који је управо резултирао доношењем кривичне пресуде којом је тужена оглашена кривом за кривично дело проневере новчаног износа наведеног у истој. Стога су жалбени наводи да тужилац није доказао обим штете коју је претрпео оцењени као неосновани. Дакле, имајући у виду да је тужена предметну штету проузроковала са намером прибављања противправне имовинске користи, то је иста, сагласно члану 163. став 1. Закона о раду, одговорна за њен настанак и дужна да је накнади тужиоцу, како је то правилно закључио и првостепени суд.

Оцењен је као неоснован и жалбени навод да је првостепени суд погрешно оценио истакнути приговор застарелости потраживања.

Наиме, према члану 377. Закона о облигационим односима (ЗОО) кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења из које одредбе произлази да је за примену наведеног рока застарелости потраживања накнаде штете потребно да је правноснажном пресудом утврђено постојање кривичног дела и да је окривљени оглашен кривим за кривично дело. С обзиром на наведено, а имајући у виду да је у конкретном случају штета проузрокована кривичним делом, за које је тужена осуђена правноснажном пресудом кривичног суда, то се примењује привилеговани рок застарелости из члана 377. ЗОО, како је то правилно закључио и првостепени суд.

Како се ниједним жалбеним наводом не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде, с тим што је потврђено и решење о парничним трошковима садржано у ставу 2. изреке побијане пресуде, јер је исто донето, правилном применом чланова 153. и 154. ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

**Председник већа - судија
Наташа Петровић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице**